

Fremsat den 10. februar 2022 af udlændinge- og integrationsministeren (Mattias Tesfaye)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dansk indfødsret

(Frakendelse af statsborgerskab for strafbare forhold, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, m.v.)

§ 1

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 5. august 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1192 af 8. juni 2021, lov nr. 1193 af 8. juni 2021, lov nr. 2056 af 16. november 2021 og lov nr. 2057 af 16. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 8 A ændres »kan« til: »skal«, og efter »erhvervelsen« indsættes: », medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser«.

2. I § 8 A indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Frakendes nogen sin indfødsret efter *stk. 1*, skal også vedkommendes barn ved dom frakendes indfødsretten, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst.«

3. § 8 B, *stk. 1*, affattes således:

»Den, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for

statens vitale interesser, skal ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.«

4. To steder i § 8 B, *stk. 2*, ændres »kan« til: »skal«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2022.

Stk. 2. § 1, nr. 1 og 2, finder anvendelse, selvom det svingagtige forhold har fundet sted før lovens ikrafttræden.

Stk. 3. § 1, nr. 3 og 4, gælder ikke for handlinger begået før lovens ikrafttræden. For sådanne handlinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
  - 2.1. Frakendelse af dansk statsborgerskab erhvervet ved svig (indfødsretslovens § 8 A)
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 2.2. Frakendelse af dansk statsborgerskab på grund af kriminalitet (indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 og 2)
    - 2.2.1. Gældende ret
    - 2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
  - 3.1. Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret (statsborgerretskonventionen)
  - 3.2. FN's konvention af 1961 om begrænsning af statsløshed (statsløsekonventionen) og FN's konvention af 1989 om barnets rettigheder (børnekonventionen)
  - 3.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det fremgår af Socialdemokratiets udlændingepolitiske udspil "Retfærdig og realistisk – en udlændingepolitik der samler Danmark" fra februar 2018 blandt andet, at Socialdemokratiet vil arbejde for, at statsborgerskabet kan frakendes i de tilfælde, hvor en person for eksempel begår alvorlig personfarlig kriminalitet eller narkokriminalitet, hvis det er muligt inden for de internationale konventioner.

Regeringen tog i 2019 initiativ til en lovændring, hvorved det blev muligt administrativt at tage statsborgerskabet fra personer med dobbelt statsborgerskab, der har udvist en handlemåde til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser, hvis dette ikke fører til statsløshed.

Muligheden for at frakende statsborgerskabet ved dom blev på regeringens initiativ udvidet til også at omfatte personer, som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet

straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt) ved lov nr. 1193 af 8. juni 2021 om ændring af lov om dansk indfødsret (Frakendelse af statsborgerskab for visse former for alvorlig bandekriminalitet, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser).

Det fremgår af indfødsretsaftalen, som regeringen indgik den 20. april 2021 med Venstre, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance, at der er enighed om at undersøge, hvorvidt området for frakendelse af dansk statsborgerskab på grund af kriminalitet kan udvides, idet aftaleparterne er enige om, at eventuelle muligheder for – inden for Danmarks internationale forpligtelser – at udvide adgangen for frakendelse af statsborgerskab bør udnyttes fuldt ud, således at det sikres, at der sker frakendelse i videst muligt omfang.

Regeringen ønsker således, at der i videst muligt omfang inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser skal ske frakendelse ved dom af statsborgerskabet fra personer, som dømmes for en strafbar handling, hvis de pågældende derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser. Det skal i sådanne tilfælde være obligatorisk, at der skal ske frakendelse, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår derfor, at der indføres en hjemmel til, at en person, som er dømt for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser, frakendes sit danske statsborgerskab ved dom.

Regeringen ønsker også, at mulighederne for at frakende statsborgerskabet fra personer, der i forbindelse med erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, udnyttes i videst muligt omfang inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår på den baggrund, at der ved dom skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab erhvervet ved svig, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Endvidere foreslås det, at hvis nogen frakendes sit danske statsborgerskab ved dom på grund af svig, skal også vedkommendes barn frakendes statsborgerskabet ved dom, hvis barnet har erhvervet statsborgerskabet gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløs.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Frakendelse af dansk statsborgerskab erhvervet ved svig (indfødsretslovens § 8 A)

2.1.1. Gældende ret

Efter indfødsretslovens § 8 A kan den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige

eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom frakendes statsborgerskabet, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Indfødsretslovens § 8 A blev indført ved lov nr. 193 af 5. april 2002 om ændring af indfødsretsloven og udlændingeloven (Frakendelse af dansk indfødsret erhvervet ved svig).

Ved indførelsen af adgangen til at frakende dansk statsborgerskab erhvervet ved svig, jf. indfødsretslovens § 8 A, fremgår det i pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 33 af 12. december 2001, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 659, at bestemmelsen om frakendelse af dansk indfødsret også vil kunne anvendes i tilfælde, hvor de svigagtige forhold er begået – og indfødsretten erhvervet – før lovens ikrafttræden. Loven har dermed tilbagevirkende gyldighed.

Det fremgår videre af pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 659, at det ud fra principielle retssikkerhedsmæssige overvejelser i almindelighed er forbundet med væsentlige betænkeligheder at tillægge regler, der virker bebyrdende for borgerne, tilbagevirkende gyldighed. Borgerne bør til enhver tid kunne vide, hvilke regler der regulerer den enkeltes adfærd, og dette princip er udtryk for, at borgerne som regel har en berettiget forventning om, at retsvirkningerne af en handling afhænger af regler, der var trådt i kraft på det tidspunkt, hvor handlingen blev foretaget.

Dog følger det samtidig af pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 659, at efter den daværende regeringens opfattelse gør de nævnte principielle betænkeligheder sig ikke gældende med hensyn til at tillægge reglen om frakendelse af indfødsret tilbagevirkende gyldighed, skønt frakendelse af indfødsret vil have bebyrdende karakter. Frakendelse af dansk indfødsret vil således ikke have karakter af en strafferetlig sanktion eller retsfølge, men vil snarere kunne sammenlignes med annullation af en begunstigende forvaltningsafgørelse, som ansøgeren har opnået ved svigagtigt forhold. En person, der har opnået indfødsret uretmæssigt ved svig, vil ikke have en berettiget forventning om at bevare indfødsretten.

Det fremgår også af pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 659, at frakendelse af indfødsret i medfør af de foreslåede bestemmelser kun vil kunne ske i tilfælde, hvor korrekt oplysning af sagen ville have været til hinder for, at den pågældende erhvervede indfødsret. Ved frakendelsen mister den pågældende således ikke en retsposition, som han eller hun på erhvervestidspunktet var berettiget til at opnå. Tværtimod er der tale om at bringe virkningen af en uretmæssighed til ophør.

Ved indførelsen af adgangen til at frakende dansk statsborgerskab erhvervet ved svig, jf. indfødsretslovens § 8 A, fremgår det desuden i pkt. 3.1.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 33 af 12. december 2001, jf. Fol-

ketingsvidende 2001-02, tillæg A, side 655, at frakendelse af statsborgerskab efter bestemmelsen forudsætter, at den udviste svig har været bestemmende for, at den pågældende person erhvervede dansk statsborgerskab. Der skal således være tale om en situation, hvor vedkommende ikke ville have fået dansk statsborgerskab, hvis han eller hun havde afgivet rigtige og/eller fyldestgørende oplysninger. F.eks. har den udviste svig ikke været bestemmende, hvis en person, der har opnået dansk statsborgerskab på grundlag af en falsk identitet, ville have opfyldt betingelserne for at erhverve dansk statsborgerskab med sin virkelige identitet.

Det fremgår endvidere af pkt. 3.1.2 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 655, at muligheden for at frakende statsborgerskab på grund af svigagtigt forhold omfatter enhver, der har dansk statsborgerskab, men bestemmelsen vil ikke have nogen reel praktisk betydning med hensyn til personer, som har erhvervet dansk statsborgerskab ved fødslen, og personer, der har erhvervet dansk statsborgerskab ved forældrenes indgåelse af ægteskab (legitimation) eller ved adoption. Bestemmelsen vil således i praksis navnlig omfatte personer, der har erhvervet dansk statsborgerskab ved erklæring eller ved naturalisation. Bestemmelsen er udformet således, at det kun er den person, som har handlet svigagtigt, der kan frakendes sit statsborgerskab. Den pågældendes eventuelle børn under 18 år, som har erhvervet dansk statsborgerskab gennem den pågældende, vil ikke kunne få frakendt deres statsborgerskab i medfør af bestemmelsen.

Det fremgår af pkt. 3.1.4 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 655, at det efter bestemmelsen er en betingelse for, at en persons statsborgerskab kan frakendes, at den pågældende har udvist svigagtigt forhold i forbindelse med erhvervelsen, f.eks. ved forsættigt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger. Det kræves ikke, at den svigagtige handling eller undladelse skal være foretaget i nær tidsmæssig sammenhæng med erhvervelsen af indfødsret, f.eks. vil der med hensyn til en naturaliseret person ikke kun kunne lægges vægt på urigtige oplysninger, som er givet i ansøgningen om naturalisation. Forsættlig afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger og fortielse af relevante oplysninger vil være de praktiske hovedeksempler på svigagtige forhold, der kan have betydning for erhvervelsen af dansk indfødsret. Disse eksempler er derfor nævnt udtrykkeligt i bestemmelsen. Bestemmelsens henvisning til svigagtige forhold vil således i praksis navnlig have selvstændig betydning, hvis det ikke er den pågældende person selv, der har afgivet urigtige oplysninger m.v., men en anden person, som har handlet efter aftale med eller i øvrigt på foranledning af den pågældende. Som eksempel herpå kan nævnes, at en person, der ansøger om statsborgerskab ved naturalisation, lader en anden person møde til den samtale, hvor ansøgerens danskundskaber skal vurderes, og derved opnår dansk statsborgerskab.

Det fremgår videre af pkt. 3.1.5 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 656,

at det efter bestemmelsen kræves, at den pågældende skal have handlet forsættigt med hensyn til de beskrevne forhold. Er der alene tale om uagtsomhed, kan den pågældendes statsborgerskab således ikke frakendes. Er der afgivet oplysninger, skal den pågældende alene have haft forsæt til, at oplysningerne var urigtige eller vildledende. I disse tilfælde vil der normalt være tale om, at vedkommende har udfyldt et ansøgningsskema eller i øvrigt besvaret spørgsmål fra myndighederne i forbindelse med sagsbehandlingen, og den pågældende må i disse tilfælde naturligvis gå ud fra, at han eller hun alene bliver bedt om oplysninger, som har betydning for sagen. Ved fortielse af oplysninger kan det derimod efter omstændighederne være mindre klart for den pågældende, om oplysningen har betydning for sagen eller ej. Bestemmelsen er derfor udformet således, at den pågældende skal have haft forsæt til at fortie "relevante" oplysninger, dvs. at han eller hun skal have vidst eller i øvrigt haft forsæt med hensyn til, at oplysningen ville have betydning for sagen. Forsætskravet omfatter ikke, at det svigagtige forhold har været bestemmende for erhvervelsen af dansk statsborgerskab. Det kræves således ikke, at den pågældende skal have vidst (eller forventet), at de urigtige eller manglende oplysninger ville have afgørende betydning for sagens udfald.

Det fremgår af pkt. 3.1.6 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 656, at såfremt betingelserne i bestemmelsen er opfyldt, vil den pågældendes statsborgerskab som hovedregel skulle frakendes. Bestemmelsen giver imidlertid mulighed for, at domstolene kan vurdere alle omstændigheder i den enkelte sag og i forbindelse hermed foretage en proportionalitetsvurdering, som kan føre til et andet resultat, jf. formuleringen "kan... frakendes". I den samlede vurdering vil der kunne indgå en række forskellige momenter. Der bør navnlig lægges vægt på en afvejning af forholdets grovhed over for en eventuel frakendelses indgribende betydning for den pågældende.

Det fremgår videre af pkt. 3.1.6 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 656, at bestemmelsen ikke er begrænset således, at den kun kan anvendes over for personer med dobbelt statsborgerskab, men frakendelse af dansk statsborgerskab vil være mere indgribende over for den pågældende, hvis han eller hun derved bliver statsløs. Det kan således også indgå i rettens vurdering, om den pågældende person vil blive statsløs ved at miste sit danske statsborgerskab.

Hvis der på det tidspunkt, hvor spørgsmålet om frakendelse behandles, ikke længere er noget til hinder for, at den pågældende kan erhverve dansk statsborgerskab, vil dette være et moment, som kan tale imod frakendelse. En sådan situation vil f.eks. kunne foreligge, hvis den pågældende person ved at forfalske en dato har opnået statsborgerskab ved naturalisation på et tidligere tidspunkt, end det ellers havde kunnet ske. I tilfælde, hvor påstand om frakendelse af dansk statsborgerskab er nedlagt i forbindelse med en straffesag, bør det dog også tages i betragtning, at en dom for strafbart forhold normalt vil være til hinder for, at den pågældende

kan erhverve dansk statsborgerskab før efter udløbet af en vis karenstid, der er afhængig af straffens strengthed.

Endeligt fremgår det af pkt. 3.1.6 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 656, at strafansvaret for det svigagtige forhold, der er begået i forbindelse med erhvervelsen af dansk statsborgerskab, forældes efter straffelovens almindelige regler herom. Da frakendelse af dansk statsborgerskab imidlertid ikke har karakter af en strafferetlig sanktion, foreslås der dog ingen forældelsesfrist for frakendelsen. Udvist svig i forbindelse med erhvervelse af dansk statsborgerskab forældes således ikke i forhold til bestemmelsen, men længden af den periode, der er forløbet efter erhvervelsen, vil indgå i rettens vurdering i den konkrete sag.

Efter indfødsretslovens § 8 C kan en person ikke støtte ret på at have haft dansk statsborgerskab, når den pågældende er frakendt statsborgerskabet i medfør af indfødsretslovens § 8 A. Det gælder dog ikke, i det omfang retsforholdet vedrører tiden før frakendelse.

Frakendelse af dansk statsborgerskab efter indfødsretslovens § 8 A har virkning fra afsigelse af endelig dom. Afgørelser om frakendelse af dansk statsborgerskab har således ikke tilbagevirkende kraft i den forstand, at den pågældendes rettigheder og forpligtelser skal revurderes for så vidt angår perioden fra erhvervelsen og indtil frakendelsen af det danske statsborgerskab. Det gælder, selvom statsborgerskabet helt eller delvist har været afgørende for den pågældendes retsstilling på visse punkter.

Omvendt kan en person ikke efter frakendelse af dansk statsborgerskab støtte ret på, at vedkommende tidligere har haft dansk statsborgerskab. Personer, som er frakendt dansk statsborgerskab, vil således ikke kunne påberåbe sig lovbestemmelser, som giver særlige rettigheder m.v. til tidligere danske statsborgere.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 d, at der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk statsborgerskab, medmindre udlændingens danske statsborgerskab er frakendt efter indfødsretslovens § 8 A eller § 8 B.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Det gælder navnlig i tilfælde, hvor en ret til ophold følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til respekt for privat- og familieliv.

I sager, hvor frakendelsen af dansk statsborgerskab samtidig medfører fortabelse af vedkommendes unionsborgerskab, skal det endvidere indgå i vurderingen, om frakendelsen af statsborgerskabet har følger, som på en uforholdsmæssig måde – i forhold til det mål, som lovgivningen forfølger – påvirker den normale udvikling af vedkommendes familie

og arbejdsliv i forhold til EU-retten. Der skal således også indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande i proportionalitetsvurderingen, jf. herved pkt. 2.3.2 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 83 af 12. december 2019, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 83 som fremsat, side 10-12. Lovforslaget, der blev gennemført som lov nr. 63 af 28. januar 2020 om ændring af lov om dansk indfødsret og lov om udenrigstjenesten, ændrede indfødsretslovens § 8 A, så retsstillingen blev bragt i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 12. marts 2019 i sagen C-221/17, Tjebbes.

I en sådan vurdering skal således indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande, f.eks. om den berørte person efter sin fortabelse af unionsborgerskabet udsættes for vanskeligheder ved at opretholde en familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning i et (eller flere) medlemsland(e), der allerede er opbygget under unionsborgerens udøvelse af retten til fri bevægelighed i EU. Hypotetiske eller eventuelle fremtidige ønsker om at opbygge familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning til én eller flere medlemsstater er ikke relevante ved denne vurdering.

Det bemærkes, at frakendelse af dansk statsborgerskab ikke automatisk medfører, at den pågældende skal forlade landet, jf. herved udlændingelovens § 18 a om generhvervelse af en opholdstilladelse, der tidligere er bortfaldet som følge af erhvervelse af dansk statsborgerskab.

Det følger af udlændingelovens § 18 a, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk statsborgerskab. Det følger videre af udlændingelovens § 18 a, stk. 2, at en udlænding, hvis danske statsborgerskab er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1. Efter udlændingelovens § 18 a, stk. 3, er generhvervelse efter stk. 2 dog betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. udlændingelovens § 19.

Det fremgår af pkt. 3.2.2 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, side 657ff., at i tilfælde, hvor en udlænding har fået frakendt sit danske statsborgerskab, skal udlændingemyndighederne af egen drift tage stilling til, om udlændingen kan generhverve den opholdstilladelse, som pågældende var i besiddelse af på tidspunktet for erhvervelsen af dansk statsborgerskab. Det fremgår videre, at udlændingen har ret til at opholde sig i landet under sagens behandling.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden underretter den relevante udlændingemyndighed om, at udlændingen har fået frakendt sit danske statsborgerskab umiddelbart efter, at dommen er afsagt.

Opholdstilladelsen generhverves i givet fald på samme betingelser m.v. som var gældende for den opholdstilladelse, udlændingen var i besiddelse af, da pågældende erhvervede dansk statsborgerskab. Generhvervelsen er dog betinget af,

at der ikke er grundlag for inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19.

Ved afgørelsen af, om den tidligere opholdstilladelse kan nægtes generhvervet af de grunde, der fremgår af udlændingelovens § 19, skal proportionalitetsafvejningen i udlændingelovens § 19 a iagttages.

2.1.2 Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser vil kunne ske frakendelse i flere sager, hvor der er blevet begået svig i forbindelse med opnåelsen af det danske statsborgerskab.

Det foreslås derfor, at ordet ”kan” ændres til ”skal” i indfødsretslovens § 8 A, ligesom det foreslås at indsætte ”medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser”, således, at den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom skal frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter den foreslåede ændring vil det i sager om frakendelse af statsborgerskab ved dom således være obligatorisk, at der skal ske frakendelse af statsborgerskabet, hvis vedkommende i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, og det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det forudsættes, at domstolene i hver enkelt sag foretager en konkret og individuel vurdering af frakendelsens betydning for den pågældende sammenholdt med handlemådens grovhed.

I proportionalitetsvurderingen vil skulle indgå de samme momenter og hensyn, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter de gældende regler i indfødsretslovens § 8 A jf. afsnit 2.1.1 ovenfor.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser vil kunne indføres en ordning, hvorefter der som udgangspunkt skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab for børn, der har afledt deres danske statsborgerskab fra personer, som ved dom frakendes deres danske statsborgerskab, som er erhvervet ved svig efter indfødsretslovens § 8 A. Herunder også selvom barnet derved vil blive statsløst.

Det bemærkes hertil, at det kan medføre alvorlige konsekvenser for et barn, der på baggrund af en forælders svig-

agtige handlinger frakendes sit danske statsborgerskab til statsløshed. Forælderen vil, i modsætning til barnet, have udvist et svigagtigt forhold i forbindelse med erhvervelsen af dansk statsborgerskab og have haft mulighed for at gøre sig bekendt med konsekvenserne heraf, herunder at det vil kunne medføre frakendelse til statsløshed, ligesom forælderen i modsætning til barnet vil have accepteret en eventuel løsning fra et tidligere statsborgerskab.

Uanset at det ville bringe virkningen af en uretmæssighed til ophør at frakende barnet statsborgerskabet til statsløshed, er det således regeringens opfattelse, at det for barnet ville være en urimelig og uhensigtsmæssig konsekvens af forælderen handling.

Der foreslås derfor indsat et forbehold mod at gøre børn statsløse, således, at hvis nogen frakendes sin indfødsret efter § 8 A, stk. 1, skal også vedkommendes barn frakendes statsborgerskabet ved dom, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst.

Det foreslås derfor, at der i indfødsretslovens § 8 A indsættes et stk. 2, som indebærer, at hvis nogen frakendes sin indfødsret efter § 8 A, stk. 1, skal også vedkommendes barn frakendes indfødsretten ved dom, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst. Dansk statsborgerskab kan erhverves ved fødslen (indfødsretslovens § 1), ved forældrenes indgåelse af ægteskab (indfødsretslovens § 2), ved adoption (indfødsretslovens § 2 A), ved erklæring (indfødsretslovens § 3 m.v.) eller ved Folketingets vedtagelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse (naturalisation).

I overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser vil den foreslåede ordning ikke omfatte tilfælde, hvor den ene af barnets forældre fortsat har dansk statsborgerskab.

Det forudsættes, at domstolene i hver enkelt sag foretager en konkret og individuel vurdering af frakendelsens betydning for barnet.

Der vil i proportionalitetsvurderingen skulle indgå hensynet til barnets tarv. Herudover vil der i vurderingen kunne indgå en række af de samme momenter, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter de gældende regler i indfødsretslovens § 8 A, jf. afsnit 2.1.1 ovenfor.

Med lovforslaget lægges der på linje med indførelsen af den gældende ordning op til, at de foreslåede ændringer også finder anvendelse, selvom de svigagtige forhold har fundet sted – og indfødsretten er erhvervet – før lovens ikrafttræden. Loven vil dermed få tilbagevirkende gyldighed.

Frakendelse af indfødsret i medfør af de foreslåede bestemmelser vil kun kunne ske i tilfælde, hvor korrekt oplysning

af sagen ville have været til hinder for, at den pågældende erhvervede indfødsret. Ved frakendelsen mister den pågældende således ikke en retsposition, som han eller hun på erhvervestidspunktet var berettiget til at opnå. Tværtimod er der tale om at bringe virkningen af en uretmæssighed til ophør.

2.2. Frakendelse af dansk statsborgerskab på grund af kriminalitet (indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 og 2)

2.2.1. Gældende ret

Efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.) eller som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt), ved dom frakendes sit danske statsborgerskab, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan medføre frakendelse af dansk statsborgerskab, kan statsborgerskab frakendes ved dom i medfør af straffelovens § 11, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 2.

Efter straffelovens § 11 kan frakendelse af dansk statsborgerskab ske efter offentlig påtale her i landet, hvis en person, der har dansk statsborgerskab og er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, i en fremmed stat er straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed.

Indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 og 2, blev indført ved lov nr. 311 af 5. maj 2004 om ændring af indfødsretsloven (Ændring af reglerne om erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring samt indførelse af ny bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret).

Ved indførelsen af adgangen til at frakende dansk statsborgerskab, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev det i pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 138 af 28. januar 2004, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, lagt til grund, at straffelovens kapitel 12 og 13 normerer, hvad der må anses for at være til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det blev endvidere lagt til grund, at indfødsretslovens § 8 B efter bestemmelsens udformning også ville omfatte forhold, som på et senere tidspunkt måtte blive kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 eller 13.

Det fremgår endvidere af pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, blandt andet, at muligheden for at frakende en person dennes danske statsborgerskab efter forslaget er betinget af, at den pågældende er dømt for handlinger kriminaliseret i

straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.). Det anføres, at bestemmelsen på dette punkt bygger på Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af en handlemåde, som er til »alvorlig skade for statens vitale interesser«.

Det fremgår af pkt. 4.2.5 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, at det i overensstemmelse med almindelige betragtninger om proportionalitet er forudsat, at domstolene ved vurderingen af, om en person skal frakendes dansk statsborgerskab, foretager en afvejning af på den ene side forholdets grovhed, og på den anden side frakendelsens betydning for den pågældende.

Det fremgår videre, at den betydning, som frakendelse eller fratagelse af dansk statsborgerskab har for en person, beror på en konkret vurdering af den pågældendes forhold. Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i. Der kan i den forbindelse blandt andet lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet. Det bør således tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har haft sin opvækst, ligesom ophold i udlandet kan tillægges mindre vægt, hvis udlandsopholdet skyldes arbejde for danske interesser, eller hvis den pågældende person under sit ophold i udlandet har bevaret en tæt tilknytning til Danmark f.eks. gennem tilbagevendende feriebesøg, deltagelse i danske foreninger i udlandet m.v.

Der kan ifølge bemærkningerne endvidere lægges vægt på blandt andet en persons aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes rødder, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark. Også sprogkunderskaber kan have en betydning, herunder navnlig i hvilket omfang den pågældende behersker dansk og sproget i det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i. Også udlændingelovens regler om inddragelse og opnåelse af opholdstilladelse og udvisning bør i et vist omfang indgå i proportionalitetsafvejningen.

Det fremgår af pkt. 4.2.2 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4906, at bestemmelsen som udgangspunkt omfatter alle danske statsborgere, uanset hvorledes dansk statsborgerskab er erhvervet, og bestemmelsen omfatter således f.eks. både personer, som har erhvervet dansk statsborgerskab ved fødslen, ved adoption, ved erklæring og ved naturalisation. Det er dog en betingelse for frakendelsen af dansk statsborgerskab, at den pågældende ikke derved bliver statsløs.

Frakendelsen af dansk statsborgerskab har alene virkning for den person, som er dømt efter straffelovens kapitel 12 eller 13. Eventuelle børn, som har erhvervet dansk statsbor-

gerskab gennem den pågældende, vil således ikke være omfattet af frakendelsen.

Indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev ændret ved lov nr. 1193 af 8. juni 2021 om ændring af indfødsretsloven (Frakendelse af statsborgerskab for visse former for alvorlig bandekriminalitet, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser), hvor anvendelsesområdet for den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev udvidet til også omfatte personer, som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt). Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2021.

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 7, at bestemmelsen om frakendelse af statsborgerskab på baggrund af bandekriminalitet skal anvendes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, hvilket blandt andet medfører, at der alene kan ske frakendelse, hvis den pågældende har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Formuleringen ”handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser” stammer blandt andet fra Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret, hvorved det udtømmende er fastsat, i hvilke tilfælde en kontraherende stats nationale lovgivning må indeholde bestemmelser om fortabelse af statsborgerskab ex lege, dvs. ifølge (eller i henhold til) loven, eller på foranledning af en kontraherende stat. Det følger af konventionens artikel 7, stk. 1, litra d, at en af disse situationer er fortabelse i tilfælde, hvor en person har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser.

Det fremgår af Europarådets forklarende rapport til konventionen, der alene indeholder begrænsede bidrag til den nærmere forståelse af formuleringen ”handlemåde som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser”, at bestemmelsen især omfatter landsforræderi og andre handlinger rettet mod statens vitale interesser (f.eks. arbejde for en udenlandsk efterretningstjeneste), mens eksempelvis almindelig kriminalitet ikke er omfattet, hvor alvorlig denne end måtte være.

Det vil således være arten og karakteren af handlemåden, herunder handlemådens følgevirkninger, der konkret afgør, om der kan ske frakendelse af dansk statsborgerskab. Dét, at der er tale om alvorlig kriminalitet, vil ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Handlemåden skal være egnet til at påvirke statens vitale interesser negativt for at kunne føre til fratagelse.

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 7, at konflikter mellem grupperinger af kriminelle personer kan udfordre og sætte spørgsmålstegn ved magtmonopolet, som er en helt central del af statsmagtens kompetence, og ved den

grundlæggende samfundsstruktur og orden. Handlinger, der foretages som led i en allerede igangværende konflikt, må på den baggrund antages i almindelighed i højere grad at kunne føre til frakendelse end handlinger, som mere abstrakt er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper, men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering af handlemådens art, karakter og følgevirkninger. Ved vurderingen af om den enkelte gerningsmand har udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser, vil der blandt andet kunne lægges vægt på antallet af handlinger og deres grovhed. Et enkeltstående mindre alvorligt forhold vil formentlig kun sjældent i sig selv være tilstrækkeligt til frakendelse af dansk statsborgerskab, uanset at personen er dømt med henvisning til straffelovens § 81 a, men hvis flere personer virker sammen, f.eks. om at opretholde kontrollen over et område med vold, ulovlig tvang, trusler eller lignende, vil et enkelt forhold efter omstændighederne kunne være tilstrækkeligt til, at der kan ske frakendelse. Det vil heller ikke være udelukket, at enkeltstående grove forhold udført af få eller en enkelt person kan have en sådan karakter, at frakendelse af dansk statsborgerskab kan ske.

Frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab kan ske, uanset at gerningsmanden ikke selv direkte har udført de forhold, der er omfattet af straffelovens § 81 a, men f.eks. medvirket til dem, jf. straffelovens § 23. F.eks. vil ledende bandemedlemmers planlægning, koordinering, organisering eller understøttelse af andre kriminelle handlinger i konflikt-situationer ofte være af en karakter og have implikationer, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Ved vurderingen af, om der skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab, vil det kunne tillægges vægt, om vedkommende tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, jf. Højesterets dom af 8. juni 2016 i sag nr. 211/2015 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2016, s. 3235 ff.), hvor Højesteret ved frakendelse af dansk statsborgerskab blandt andet lagde vægt på, at tiltalte tidligere havde været straffet for ligeartet kriminalitet. Denne retsstilling forudsættes også at gælde ved vurderingen af, om der er udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Eksempelvis vil et strafbart forhold omfattet af straffelovens § 81 a vurderet i lyset af tidligere, ligeartet kriminalitet kunne være af en sådan karakter, at det er til alvorlig skade for statens vitale interesser, uanset at forholdet til pådømmelse ikke i sig selv ville have en sådan karakter.

Af pkt. 3.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 9-10, fremgår det, at det vurderes, at statsløsekonventionen kan fortolkes på den måde, at hvis en person har ret til et andet statsborgerskab ved den blotte registrering hos et andet lands myndigheder, uden at der er efterladt et skøn til myndighederne, vil personen ikke kunne påberåbe sig konventionernes beskyttelse mod statsløshed. Dette er ligeledes lagt til grund i lovforslag nr. L 38 af 22. oktober 2019, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 10.

Ved vurderingen af, om en person ved frakendelsen bliver statsløs, kan det således indgå, om den pågældende kan erhverve et statsborgerskab i et andet land ved blot at lade sig registrere ved dette lands myndigheder.

Efter indfødsretslovens § 8 C kan en person ikke støtte ret på at have haft dansk statsborgerskab, når den pågældende er frakendt statsborgerskabet i medfør af indfødsretslovens § 8 B. Det gælder dog ikke, i det omfang retsforholdet vedrører tiden før frakendelse.

Frakendelse af dansk statsborgerskab efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 og 2, har virkning fra afsigelse af endelig dom. Afgørelser om frakendelse af dansk statsborgerskab har således ikke tilbagevirkende kraft i den forstand, at den pågældendes rettigheder og forpligtelser skal revideres for så vidt angår perioden fra erhvervelsen og indtil frakendelsen af det danske statsborgerskab. Det gælder, selvom statsborgerskabet helt eller delvist har været afgørende for den pågældendes retsstilling på visse punkter.

Omvendt kan en person ikke efter frakendelse af dansk statsborgerskab støtte ret på, at vedkommende tidligere har haft dansk statsborgerskab. Personer, som er frakendt dansk statsborgerskab, vil således ikke kunne påberåbe sig lovbestemmelser, som giver særlige rettigheder m.v. til tidligere danske statsborgere.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 d, at der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk statsborgerskab, medmindre udlændingens danske statsborgerskab er frakendt ved dom efter indfødsretslovens § 8 A eller § 8 B.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Det gælder navnlig i tilfælde, hvor en ret til ophold følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til respekt for privat- og familieliv.

I sager, hvor frakendelsen af dansk statsborgerskab samtidig medfører fortabelse af vedkommendes unionsborgerskab, skal det endvidere indgå i vurderingen, om frakendelsen af statsborgerskabet har følger, som på en uforholdsmæssig måde – i forhold til det mål, som lovgivningen forfølger – påvirker den normale udvikling af vedkommendes familie og arbejdsliv i forhold til EU-retten. Der skal således også indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande i proportionalitetsvurderingen, jf. herved pkt. 2.2.2 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 38 af 22. oktober 2019, jf. Folketingstidende 2019-20, L 38 som fremsat, A, side 6. Lovforslaget, der blev gennemført som nr. 1057 af 24. oktober 2019 om ændring af lov om dansk indfødsret og udlændingeloven, ændrede indfødsretslovens § 8 B, så retsstillingen blev bragt i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 12. marts 2019 i sagen C-221/17, Tjebbes.

I en sådan vurdering skal således indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande, f.eks. om den berørte person efter sin fortabelse af unionsborgerskabet udsættes for vanskeligheder ved at opretholde en familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning i et (eller flere) medlemsland(e), der allerede er opbygget under unionsborgerens udøvelse af retten til fri bevægelighed i EU. Hypotetiske eller eventuelle fremtidige ønsker om at opbygge familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning til én eller flere medlemsstater er ikke relevante ved denne vurdering.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser vil kunne indføres en ordning, hvorefter der skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab for personer, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det vil for eksempel kunne være tilfældet for strafbare handlinger, der er til alvorlig skade for interesser, som er af helt afgørende betydning for statens grundlag og organisering, herunder statens magtmonopol, den grundlæggende samfundsstruktur og orden.

Det foreslås derfor, at indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, ændres således, at en person, der dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, skal frakendes statsborgerskabet ved dom, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Med forslaget tilsigtes en udvidelse af, i hvilke tilfælde der skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab ved dom som følge af handlinger til alvorlig skade for statens vitale interesser. I overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser vil den foreslåede ændring alene rette sig mod frakendelse af statsborgerskabet for personer, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser.

Efter den foreslåede ændring vil det i sager om frakendelse af statsborgerskab ved dom således være obligatorisk, at der skal ske frakendelse af statsborgerskabet, hvis vedkommende dømmes for en strafbar handling og derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Forslaget indebærer endvidere, at indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, affattes således, at ordet ”kan” foreslås ændret til ”skal”, så frakendelse af statsborgerskab bliver obligatorisk for en person, der dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Danmarks internationale forpligtelser indebærer blandt andet, at der

ikke vil kunne ske frakendelse af statsborgerskabet, hvis den pågældende derved bliver statsløs.

Den foreslåede ændring af indfødsretsloven § 8 B, stk. 1, om frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab vil omfatte alle personer med dansk statsborgerskab. Dansk statsborgerskab kan erhverves ved fødsel (indfødsretslovens § 1), ved forældrenes indgåelse af ægteskab (indfødsretslovens § 2), ved adoption (indfødsretslovens § 2 A), ved erklæring (indfødsretslovens § 3 m.v.) eller ved Folketingets vedtagelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse (naturalisation).

Det foreslås ligeledes, at ordet ”kan” ændres til ”skal” i indfødsretslovens § 8 B, stk. 2, således at en person, der i udlandet er straffet for en handling, der efter § 8 B, stk. 1, skal medføre frakendelse af indfødsret, skal frakendes sin indfødsret i medfør af straffelovens § 11.

Det forudsættes, at domstolene i hver enkelt sag foretager en konkret og individuel vurdering af frakendelsens betydning for den pågældende sammenholdt med handlemådens grovhed.

I proportionalitetsvurderingen vil skulle indgå de samme momenter og hensyn, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter de gældende regler i indfødsretslovens § 8 B, jf. afsnit 2.2.1 ovenfor.

Med lovforslaget lægges der op til, at muligheden for, at en person, som er dømt for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser, frakendes sit danske statsborgerskab ved dom, ikke gælder for strafbare handlinger begået før lovens ikrafttræden. For sådanne handlinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Med forslaget lægges der op til at udvide anvendelsesområdet for den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, om frakendelse ved dom til at gælde i alle de tilfælde, hvor en person dømmes for en strafbar handling, og derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Den foreslåede bestemmelse vil som den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, skulle anvendes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, hvilket blandt andet medfører, at der alene skal ske frakendelse, hvis den pågældende har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Formuleringen ”handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser” stammer blandt andet fra Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret, hvor det udtømmende er fastsat, i hvilke tilfælde en kontraherende stats nationale lovgivning må indeholde bestemmelser om fortabelse af statsborgerskab ex lege, dvs. ifølge (eller i henhold til) loven, eller på foranledning af en kontraherende stat. Det følger af konventionens artikel 7, stk. 1, litra d, at en af disse situationer er fortabelse i tilfælde, hvor en person

har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser.

Det fremgår af Europarådets forklarende rapport til konventionen, der alene indeholder vejledende og begrænsede fortolkningsbidrag til den nærmere forståelse af formuleringen ”handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser”, at bestemmelsen især omfatter landsforræderi og andre handlinger rettet mod statens vitale interesser (for eksempel arbejde for en udenlandsk efterretningstjeneste), mens eksempelvis almindelig kriminalitet ikke er omfattet, hvor alvorlig denne end måtte være.

Det vil således være arten og karakteren af handlemåden, herunder handlemådens følger, der konkret afgør, om der efter den foreslåede ordning skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab. Dét, at der er tale om alvorlig kriminalitet, vil ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Ved indførelsen af adgangen til at frakende dansk statsborgerskab, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev det i pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 138 af 28. januar 2004, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, lagt til grund, at straffelovens kapitel 12 og 13 normerer, hvad der må anses for at være til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det blev endvidere lagt til grund, at indfødsretslovens § 8 B efter bestemmelsens udformning også ville omfatte forhold, som på et senere tidspunkt måtte blive kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 eller 13.

Det er således forudsat, at den daværende affattelse af kapitel 12 og 13 ikke udtømmende normerede, hvad der kunne anses for at være til alvorlig skade for statens vitale interesser, idet det bemærkes, at Danmarks internationale forpligtelser vil kunne være til hinder for fratagelse af statsborgerskab også vedrørende forhold, der er eller måtte blive omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13.

Det fremgår endvidere af pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, blandt andet, at muligheden for at frakende en person dennes danske statsborgerskab efter forslaget er betinget af, at den pågældende er dømt for handlinger kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.). Det anføres, at bestemmelsen på dette punkt bygger på den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af en handlemåde, som er til »alvorlig skade for statens vitale interesser«.

Indfødsretslovens § 8 B blev senest ændret ved lov nr. 1193 af 8. juni 2021 om ændring af indfødsretsloven (Frakendelse af statsborgerskab for visse former for alvorlig bandekriminalitet, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser),

hvor anvendelsesområdet for den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev udvidet til også omfatte personer, som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt). Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2021.

Som det fremgår af pkt. 2.2.1 ovenfor, skal den gældende bestemmelse anvendes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, hvilket blandt andet medfører, at der alene kan ske frakendelse, hvis den pågældende har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Det fremgår ligeledes af pkt. 2.2.1 ovenfor, at det er vurderingen, at konflikter mellem grupperinger af kriminelle personer kan udfordre og sætte spørgsmålstejn ved magtmonopolet, som er en helt central del af statsmagtens kompetence, og ved den grundlæggende samfundsstruktur og orden. Handlinger, der foretages som led i en allerede igangværende konflikt, må på den baggrund antages i almindelighed i højere grad at kunne føre til frakendelse end handlinger, som mere abstrakt er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper, men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering af handlemådens art, karakter og følgevirkninger. Det fremgår ligeledes i forhold til straffelovens § 81 a og dens anvendelsesområde, at der fortsat skal være tale om handlinger, som har baggrund i eller som er egnet til at fremkalde en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a mellem grupper af personer. Grupper af personer, der udøver systematisk kriminalitet i et område og måske også udøver en vis effektiv kontrol over dette, men uden at der foreligger en konflikt eller handlinger, der er egnet til at fremkalde en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a, vil ikke kunne dømmes – og frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab vil dermed ikke kunne ske – med henvisning til straffelovens § 81 a.

Der ændres ikke herpå ved den foreslåede ordning.

En handlemåde, der er rettet mod interesser, som staten har en særlig interesse i at værne om, herunder angreb på vigtige eller særligt kvalificerede statsinteresser, vil efter omstændighederne være omfattet. Det er dog en forudsætning, at disse interesser kan karakteriseres som vitale interesser, og at handlemåden er til alvorlig skade for disse. Af vigtige eller særligt kvalificerede statsinteresser, der kan være omfattet, kan for eksempel nævnes den danske stats selvstændighed, sikkerhed og forfatning.

Europarådets forklarende rapport til statsborgerretskonventionen indeholder bidrag til den nærmere forståelse af, hvilke handlinger som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser. Det fremgår blandt andet heraf, at begrebet ”handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser” oprindeligt stammer fra artikel 8, stk. 3, i FN’s konvention af 1961 om begrænsning af statsløshed, hvoraf det følger, at landsforræderi og andre aktiviteter rettet mod statens interesser kan retfærdiggøre

fortabelse af statsborgerskabet. Henvisningen i den forklarende rapport til statsløsekonventionens artikel 8 indebærer, at UNHCR’s Guidelines no. 5 om “Loss and Deprivation of Nationality under Articles 5-9 of the 1961 Convention on the Reduction of Statelessness” kan indgå som fortolkningsbidrag. Retningslinjerne beskriver blandt andet forståelsen af, hvilke handlinger der alvorligt kan skade statens vitale interesser, og omfatter blandt andet fortabelse af statsborgerskab som følge af adfærd, der er uforenelig med loyalitetspligten til staten.

Det fremgår af retningslinjerne, at statsløsekonventionens artikel 8, stk. 3, litra a, nr. ii, fastsætter en meget høj tærskel for, hvilke handlinger der kan føre til fratagelse af statsborgerskab til statsløshed. Handlingerne skal ifølge UNHCR’s retningslinjer true statens fundament og organisation. Statens væsentlige funktion er at beskytte statens integritet og eksterne sikkerhed, samt at beskytte statens forfatningsmæssige fundament. Kun handlinger, der er alvorligt til skade for denne funktion eller andre vitale interesser kan ifølge UNHCR’s retningslinjer berettige fratagelse af statsborgerskab til statsløshed.

Det fremgår endvidere af retningslinjerne, at en kontraherende stat kan fratage en person statsborgerskabet og gøre denne person statsløs i henhold til artikel 8, stk. 3, litra a, hvis den pågældende i strid med sin loyalitetspligt over for den kontraherende stat på trods af den kontraherende stats udtrykkelige forbud har ydet eller har fortsat med at yde en anden stat tjenester eller har modtaget eller har fortsat med at modtage vederlag fra en anden stat, eller har udvist en for statens livsvigtige interesser særdeles skadelig adfærd.

Det fremgår desuden af retningslinjerne, at enhver person, der opfylder tærsklerne i artikel 8, stk. 3, litra a, nr. i eller nr. ii, skal have haft til hensigt at handle i strid med sin loyalitetspligt over for den kontraherende stat. Loyalitetspligten til staten kan karakteriseres som den faste og konstante støtte til staten som helhed (i modsætning til en bestemt del af staten eller en bestemt regering på et givet tidspunkt). Uden klare beviser for, at en person har haft til hensigt at handle i strid med loyalitetspligten over for den kontraherende stat, må staten ikke fratage en person statsborgerskab i henhold til artikel 8, stk. 3, litra a, nr. i eller ii.

Det fremgår videre af retningslinjerne, at afhængigt af den indenlandske kontekst kan visse terrorhandling falde inden for anvendelsesområdet for artikel 8, stk. 3, litra a, nr. ii. Ifølge FN’s Generalforsamlings resolution 60/288 af 8. september 2006 er ”terrorhandling” aktiviteter, der blandt andet tager sigte på ødelæggelse af menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder og demokrati, på at true den territoriale integritet og stateres sikkerhed og på at destabilisere legitime regeringer.

I henhold til Europarådets forklarende rapport og UNHCR’s retningslinjer kan som eksempler på strafbare handlinger, der truer statens vitale interesser, nævnes landsforræderi

og tilsvarende statsskadelig aktivitet, visse terrorhandlinger, samt handlinger, der truer statens grundlag og organisering.

På denne baggrund vurderes det, at handlinger til alvorlig skade for statens vitale interesser må forstås som handlinger, der er til alvorlig skade for interesser, som er af helt afgørende betydning for staten, herunder statens magtmonopol og den grundlæggende samfundsstruktur og orden.

Det vurderes på den baggrund overordnet, at omfattende og alvorlig kriminalitet, der mere direkte udfordrer statens vitale interesser og den grundlæggende samfundsstruktur og orden i Danmark, efter omstændighederne også vil kunne true statens fundament og organisation og derved udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Udover strafbare handlinger omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13 samt straffelovens § 81 a vil handlinger rettet mod statens vitale interesser efter omstændighederne eksempelvis kunne være brandstiftelse, sprængninger m.v., der har til formål at befordre oprør, plyndringer eller anden forstyrrelse af samfundsordenen. Sådanne handlinger kan have lighed med de egentlige terrorhandlinger og kan – hvis de er tilstrækkelig grove eller omfattende – være til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Det vil efter omstændighederne kunne være tilfældet for en handlemåde, hvorved der sker omfattende og alvorlig skade på kritisk national infrastruktur, hvis handlemåden er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det kan eksempelvis være ved angreb på infrastruktur, der spiller en afgørende rolle i samfundet og har en afgørende betydning for de økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter, som for eksempel sundhedssektoren eller forsyningssektoren. Det kan for eksempel være et angreb på energisektoren, der fører til nedbrud i strømforsyningen over længere tid i større dele af landet, og som følge heraf har alvorlige og omfattende samfundsmæssige skadevirkninger. Det kan også for eksempel være tilfældet ved et hackerangreb på sundhedssektoren, som fører til alvorlige og omfattende nedbrud i sygehusvæsenet, og hvor angrebet har alvorlige og vidtrækkende konsekvenser for liv og helbred.

Vurderingen af, om en handlemåde har været til alvorlig skade for statens vitale interesser, er ikke knyttet op på konkrete strafferetlige delikter, men vil foruden de strafbare handlinger, som er omfattet af § 8 B, stk. 1, i den gældende affattelse, for eksempel kunne omfatte alvorlig og omfattende narkotikakriminalitet, menneskesmugling, forurening af drikkevand m.v., besiddelse m.v. af våben og eksplosivstoffer af særdeles farlig karakter, herunder organiseret våbenhandel, offentlig billigelse af terror e.l., fremstilling, anskaffelse eller udbredelse af falske elektroniske penge eller falskmøntneri for så vidt falskneriet angår danske penge; i det omfang de strafbare handlinger har en karakter eller et omfang, der gør dem til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Eksempelvis vil tilfælde af falskmøntneri af en karakter og i et omfang, der er egnet til at undergrave omsætningsens sikkerhed og tilliden til den nationale valuta, kunne udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. På samme måde vil et hackerangreb, som forårsager omfattende og længerevarende nedbrud på betalingssystemer i store dele af landet, og som derved er egnet til at undergrave omsætningsens sikkerhed, kunne udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Omfattende narkotikakriminalitet har betydelige samfundsmæssige skadevirkninger, der kan være til alvorlig skade for statens vitale interesser. Tilsvarende kan omfattende menneskesmugling have store samfundsmæssige konsekvenser og true statens territorielle integritet, hvilket kan være til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Listen over eksempler er ikke udtømmende.

Handlinger, der foretages som led i omfattende og alvorlig kriminalitet og har en karakter eller et omfang, der gør dem til alvorlig skade for statens vitale interesser, må antages i almindelighed i højere grad at kunne føre til frakendelse end handlinger, som modsat er mindre alvorlige og ikke foretages som led i omfattende og alvorlig kriminalitet, men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering af handlemådens art, karakter og følgerne. Der vil i den forbindelse også skulle foretages en helhedsvurdering af den samlede kriminalitet, der aktuelt er til pådømmelse, samt tidligere ligeartet kriminalitet.

Ved vurderingen af om den enkelte gerningsmand har udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser, vil der med den foreslåede ordning blandt andet kunne lægges vægt på antallet af handlinger og deres grovhed. Det vil ikke være udelukket, at enkeltstående grove forhold udført af få eller en enkelt person kan have en sådan karakter, at frakendelse af dansk statsborgerskab skal ske efter den foreslåede ordning.

Frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab skal med den foreslåede ordning ske, uanset at gerningsmanden ikke selv direkte har udført det strafbare forhold, men for eksempel medvirket til det, jf. straffelovens § 23. For eksempel kan planlægning, koordinering, organisering eller understøttelse af andre kriminelle handlinger være af en karakter og have implikationer, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Ved vurderingen af, om der skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab, vil det som efter gældende ret kunne tillægges vægt, om vedkommende tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, jf. Højesterets dom af 8. juni 2016 i sag nr. 211/2015 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2016, s. 3235 ff.), hvor Højesteret ved frakendelse af dansk statsborgerskab blandt andet lagde vægt på, at tiltalte tidligere havde været straffet for ligeartet kriminalitet. Denne retsstilling forudsættes også at gælde for den foreslåede ordning ved vurderingen af, om der er udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Eksempelvis vil et strafbart forhold, når det vurderes i lyset af den samlede kriminalitet, der aktuelt er til pådømmelse og tidligere, ligeartet kriminalitet, kunne være af en sådan karakter eller have en sådan virkning, at det er til alvorlig skade for statens vitale interesser, uanset at forholdet ikke i sig selv ville have en sådan karakter eller virkning.

3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Det vurderes, at lovforslaget er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Nedenfor følger en kort gennemgang af forholdet til de mest relevante konventioner på indfødsretsområdet.

3.1. Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret (statsborgerretskonventionen)

Statsborgerskabskonventionen bygger på grundlæggende principper om, at enhver har ret til at besidde statsborgerret, at statsløshed skal undgås, at ingen kan fratages statsborgerret på et vilkårligt grundlag, og at ægteskabsforhold ikke automatisk har betydning for statsborgerret, jf. konventionens artikel 4.

Det fremgår af statsborgerretskonventionens artikel 4, litra c, at de kontraherende staters regler om statsborgerskab skal bygge på princippet om, at ingen kan fratages sin statsborgerret på et vilkårligt grundlag.

Det fremgår af den forklarende rapport til konventionen, at eksempler på vilkårlig fratagelse af statsborgerret er fratagelse på grund af blandt andet religion, race, national eller etnisk oprindelse og fratagelse af politiske grunde. Det fremgår endvidere af den forklarende rapport, at princippet om, at statsborgerret ikke må fratages på et vilkårligt grundlag, generelt indebærer, at en afgørelse om fratagelse skal være forudsigelig, proportional og foreskrevet ved lov.

I forhold til fortabelse af statsborgerskab ex lege eller på foranledning af en kontraherende stat er det udtømmende fastsat i konventionens artikel 7, i hvilke situationer en stats lovgivning må indeholde regler om fortabelse af statsborgerskab. Det følger af konventionens artikel 7, stk. 1, litra b, at en af disse situationer er fortabelse i tilfælde af erhvervelse af statsborgerret i den kontraherende stat gennem bedragerisk handlemåde, urigtige oplysninger eller fortielse af relevante forhold fra ansøgerens side. Det følger herudover af konventionens artikel 7, stk. 1, litra d, at en anden af disse situationer er fortabelse i tilfælde, hvor der er tale om en handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser.

Europarådets forklarende rapport til statsborgerretskonventionen indeholder bidrag til den nærmere forståelse af, hvilke handlinger som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser. Begrebet ”handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser” stammer oprindeligt fra artikel 8, stk. 3, i FN’s konvention af 1961 om begrænsning af statsløshed, jf. afsnit 2.2.2. Det er anført i den forklarende rapport til statsborgerretskonven-

tionen, at bestemmelsen især omfatter landsforræderi og andre handlinger rettet mod statens vitale interesser (for eksempel arbejde for en udenlandsk efterretningstjeneste), mens almindelig kriminalitet ikke er omfattet, hvor alvorlig denne end måtte være.

Fortolkningen af, hvilke handlinger som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, må ske med udgangspunkt i traktatretskonventionens artikel 31, hvorefter en traktat skal fortolkes loyalt i overensstemmelse med den sædvanlige betydning, der måtte tillægges traktatens udtryk i dens sammenhæng og belyst af dens hensigt og formål. Derudover kan relevant praksis i andre deltagerstater samt øvrige relevante folkeretlige regler, som finder anvendelse mellem deltagerstaterne, indgå i fortolkningen.

Det følger af statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 3, at en stats nationale lovgivning ikke må indeholde bestemmelser om, at statsborgerretten fortabes, hvis den pågældende person derved bliver statsløs, dog med undtagelse af de i stk. 1, litra b, omhandlede tilfælde.

Det fremgår endelig af statsborgerretskonventionens artikel 12, at enhver kontraherende stat skal sikre, at afgørelser, der vedrører blandt andet fortabelse af statsborgerskab, kan gøres til genstand for fornyet administrativ eller retslig prøvelse i overensstemmelse med landets nationale lovgivning.

Den foreslåede udvidelse af bestemmelsen om frakendelse af dansk statsborgerskab ved dom forudsættes med forslaget anvendt således, at der kun kan ske frakendelse i tilfælde, hvor den person, der dømmes for en strafbar handling har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for den danske stats vitale interesser. Bestemmelsen indeholder endvidere forbehold for, at der ikke kan ske frakendelse i tilfælde, hvor pågældende derved bliver statsløs.

Frakendelsen vil derudover som følge af dette lovforslag være hjemlet ved lov, ligesom det vil fremgå af bemærkningerne til lovforslaget, i hvilke tilfælde frakendelsen kan ske. Det er endvidere forudsat, at der foretages en individuel og konkret proportionalitetsvurdering i hver sag om frakendelse.

Det fremgår af statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 2, at en stats nationale lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at børn, hvis forældre fortaber deres statsborgerret i det pågældende land, ligeledes fortaber denne statsborgerret, bortset fra de af stk. 1, litra c) og d), omfattede tilfælde. Børn fortaber imidlertid ikke statsborgerretten, hvis den ene af deres forældre fortsat besidder dansk statsborgerret.

Det følger således af statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 2, at en kontraherende stats nationale lovgivning blandt andet ikke må indeholde bestemmelser om, at børn ligeledes fortaber deres statsborgerret i tilfælde, hvor forældre fortaber deres statsborgerret i det pågældende land på grund af en handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser, hvorimod den nationale lovgivning gerne må indeholde bestemmelser om at børn ligeledes for-

taber deres statsborgerret i tilfælde, hvor forældre fortaber deres statsborgerret på grund af svig.

Det følger af Europarådets forklarende rapport til statsborgerretskonventionen, at hensynet til barnets tarv skal være ledende ved anvendelsen af statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at der ved den proportionalitetsafvejning, der vil skulle foretages i forbindelse med frakendelse af statsborgerskab, vil skulle indgå hensynet til barnets tarv, jf. pkt. 2.1.2 ovenfor.

Det følger videre af Europarådets forklarende rapport, at statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 3, hvorefter der kan frakendes til statsløshed i de af stk. 1, litra b, omhandlede sager, også omfatter børn, at det er den eneste undtagelse til forbuddet mod statsløshed, samt at forbuddet mod statsløshed går videre end forbuddet i statsløsekonventionen af 1961.

Frakendelse af dansk indfødsret i medfør af § 8 B, stk. 1 og 2, omfatter ikke den pågældendes børn.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de foreslåede ændringer af indfødsretslovens § 8 A og § 8 B om frakendelse af statsborgerskabet kan gennemføres inden for rammerne af statsborgerretskonventionen.

3.2. FN's konvention af 1961 om begrænsning af statsløshed (statsløsekonventionen) og FN's konvention af 1989 om barnets rettigheder (børnekonventionen)

Formålet med statsløsekonventionen er at forebygge og begrænse statsløshed. Konventionen forpligter de kontraherende stater til at tildele statsborgerskab til personer, der er født på deres territorium, og som ellers ville blive statsløse. Konventionen indeholder tillige en række forbud mod fratagelse af statsborgerskab, hvis det fører til statsløshed.

Det følger af statsløsekonventionens artikel 6, at hvis en persons ægtefælle eller børn i henhold til en kontraherende stats lovgivning mister statsborgerretten som følge af, at den nævnte person fortaber eller fratages sin statsborgerret, skal deres fortabelse af statsborgerret være betinget af besiddelse eller erhvervelse af anden statsborgerret.

Det følger imidlertid af statsløsekonventionens artikel 8, stk. 1 og 2, litra b, at en kontraherende stat ikke må fratage nogen person statsborgerretten, hvis en sådan fratagelse vil gøre den pågældende statsløs, dog således at en person uanset bestemmelsen i stk. 1, kan fratages statsborgerretten, hvor statsborgerretten er opnået ved urigtige anbringender eller svig.

Som det fremgår af pkt. 3.1 ovenfor, fremgår det af statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 2, at en stats nationale lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at børn, hvis forældre fortaber deres statsborgerret i det pågældende land, ligeledes fortaber denne statsborgerret, bortset fra de af stk. 1, litra c og d, omfattede tilfælde, ligesom det fremgår, at statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 3, hvorefter der

kan frakendes til statsløshed i sager om svig, også omfatter børn. Det følger endvidere af Europarådets forklarende rapport til statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 3, at statsborgerretskonventionens artikel 7, stk. 1, litra b, om svig er den eneste undtagelse, hvor statsløshed accepteres for voksne og børn, samt at forbuddet mod statsløshed derfor går videre end forbuddet i statsløsekonventionen af 1961. Det bemærkes endvidere, at statsborgerretskonventionen er senere i tid, jf. det almindelige *lex posterior*-princip, hvorefter en nyere regel går forud for en ældre regel.

På den baggrund vurderes det, at en ordning, hvorefter frakendelse af statsborgerskab på grund af svig kan medføre statsløshed for børn, ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

En kontraherende stat kan dog bevare adgangen til at fratage en person statsborgerretten, selvom det medfører statsløshed, hvis den på undertegnelses-, ratifikations- eller tiltrædelsesdatoen har afgivet erklæring om dette med henvisning til en af de grunde, der anføres i konventionen, herunder hvis personen har udført handlinger, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Dette følger af konventionens artikel 8, stk. 3. Danmark har ikke afgivet en sådan erklæring.

Begrebet ”handling, som er til alvorlig skade for en stats vitale interesser” stammer således oprindeligt fra statsløsekonventionen.

Herudover følger det af konventionens artikel 9, at ingen kontraherende stat må frakende nogen person eller persongruppe deres statsborgerret af racemæssige, etniske, religiøse eller politiske grunde.

Det er en forudsætning for frakendelse efter den foreslåede bestemmelse, at pågældende ikke bliver statsløs.

Definitionen af statsløse er angivet i artikel 1, stk. 1, i konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling. Det fremgår af bestemmelsen, at ”[f]or denne konventions vedkommende betyder udtrykket »statsløs person« en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger”. Statsløsekonventionen vedrører statsløshed og regulerer således ikke frakendelse af statsborgerskab i situationer, hvor den pågældende opretholder et andet statsborgerskab. Frakendelse af statsborgerskab for en person, som har dobbelt statsborgerskab, reguleres af Europarådets statsborgerretskonvention.

UNHCR har den 20. maj 2020 – efter en omfattende høringsproces af blandt andet stater – vedtaget Guidelines no. 5 om “Loss and Deprivation of Nationality under Articles 5-9 of the 1961 Convention on the Reduction of Statelessness”.

Retningslinjerne beskriver blandt andet forståelsen af, hvilke handlinger der alvorligt kan skade statens vitale interesser.

Det fremgår blandt andet af retningslinjerne, at statsløsekonventionens artikel 8, stk. 3, litra a, nr. ii, fastsætter en meget høj tærskel for, hvilke handlinger der kan føre til fratagelse af statsborgerskab til statsløshed. Handlingerne skal ifølge UNHCR's retningslinjer true statens fundament og organisation. Statens væsentlige funktion er at beskytte statens integritet og eksterne sikkerhed samt at beskytte statens forfatningsmæssige fundament. Kun handlinger, der er alvorligt skadelige for denne funktion og andre vitale interesser, kan ifølge UNHCR's retningslinjer berettiget fratagelse af statsborgerskab.

Det fremgår endvidere af retningslinjerne, at en kontraherende stat kan fratage en person statsborgerskabet og gøre denne person statsløs i henhold til artikel 8, stk. 3, litra a, hvis den pågældende i strid med sin loyalitetspligt over for den kontraherende stat på trods af den kontraherende stats udtrykkelige forbud har ydet eller har fortsat med at yde en anden stat tjenester eller har modtaget eller har fortsat med at modtage vederlag fra en anden stat, eller har udvist en for statens livsvigtige interesser særdeles skadelig adfærd.

Enhver person, der opfylder betingelserne i artikel 8, stk. 3, litra a, nr. i eller nr. ii, skal have haft til hensigt at handle i strid med sin loyalitetspligt over for den kontraherende stat. Loyalitetspligten til staten kan karakteriseres som den faste og konstante støtte til staten som helhed (i modsætning til en bestemt del af staten eller en bestemt regering på et givet tidspunkt). Uden klare beviser for, at en person har haft til hensigt at handle i strid med loyalitetspligten over for den kontraherende stat, må staten ikke fratage en person statsborgerskab i henhold til artikel 8, stk. 3, litra a, nr. i eller ii.

Det fremgår videre af retningslinjerne, at afhængigt af den indenlandske kontekst kan visse terrorhandling falde inden for anvendelsesområdet for artikel 8, stk. 3, litra a, nr. ii. Ifølge FN's Generalforsamlings resolution 60/288 af 8. september 2006 er "terrorhandling" aktiviteter, der blandt andet tager sigte på ødelæggelse af menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder og demokrati, på at true den territoriale integritet og staters sikkerhed og på at destabilisere legitime regeringer.

På denne baggrund vurderes det, at handlinger til alvorlig skade for statens vitale interesser må forstås som handlinger, der er til alvorlig skade for interesser, som er af helt afgørende betydning for staten, herunder statens magtmonopol og den grundlæggende samfundsstruktur og orden.

Af pkt. 3.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 9-10, fremgår det, at det vurderes, at statsløsekonventionen kan fortolkes på den måde, at hvis en person har ret til et andet statsborgerskab ved den blotte registrering hos et andet lands myndigheder, uden at der er efterladt et skøn til myndighederne, vil personen ikke kunne påberåbe sig konventionernes beskyttelse mod statsløshed. Dette er ligeledes lagt til grund i lovforslag nr. L 38

af 22. oktober 2019, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 10.

Ved vurderingen af, om en person ved frakendelsen bliver statsløs, kan det således indgå, om den pågældende kan erhverve et statsborgerskab i et andet land ved blot at lade sig registrere ved dette lands myndigheder.

Det er på den anførte baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede bestemmelse kan gennemføres inden for rammerne af statsløsekonventionen.

Det fremgår af børnekonventionens artikel 12, at deltagerstaten skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet, samt at barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Sager om frakendelse af statsborgerskab efter indfødsretslovens § 8 A føres i strafferetsplejens former, jf. indfødsretslovens § 8 D. Barnet vil dermed have mulighed for at udtale sig, ligesom der vil være mulighed for beskikkelse af en forsvarer, i forbindelse med behandlingen af sagen ved domstolene.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de foreslåede ændringer af indfødsretslovens § 8 A og § 8 B om frakendelse af statsborgerskabet kan gennemføres inden for rammerne af statsløsekonventionen og børnekonventionen.

3.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)

Det følger af EMRK artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privat- og familieliv. Det følger endvidere af EMRK artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af retten til respekt for privat- og familielivet, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen) har udtalt, at en frakendelse af statsborgerskab efter omstændighederne kan rejse spørgsmål i relation til bestemmelsen. I sådanne sager vurderer Domstolen dels konsekvenserne af frakendelsen for den pågældende, herunder om den pågældende ved frakendelsen bliver statsløs, dels om frakendelsen kan karakteriseres som vilkårlig, jf. for eksempel Domstolens afvisningskendelser af 7. februar 2017 i K2 mod Stor-

britannien, og 22. januar 2019 i Said Abdul Salam Mubarak mod Danmark. Der kan endvidere henvises til Domstolens dom af 25. juni 2020 i sagen Ghoumid m.fl. mod Frankrig.

For så vidt angår konsekvenserne af frakendelsen bemærkes det, at det fremgår udtrykkeligt af den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, at der ikke kan ske frakendelse, hvis den pågældende bliver statsløs. Dette gælder også for de personer, der omfattes af den foreslåede ændring. Som det fremgår af pkt. 2.2.3 ovenfor, forudsættes det endvidere med forslaget, at der i forbindelse med sagen om frakendelse efter indfødsretslovens § 8 A eller § 8 B, stk. 1, skal foretages en konkret proportionalitetsvurdering af frakendelsens betydning for den pågældende sammenholdt med handlemådens grovhed.

Ved vurderingen af, om frakendelsen er vilkårlig, lægger Domstolen navnlig vægt på, om frakendelsen er foreskrevet ved lov, om frakendelsen er ledsaget af nødvendige procesuelle garantier, herunder om der er mulighed for at indbringe afgørelsen for domstolene, og om myndighederne har handlet omhyggeligt og hurtigt.

Idet sager om frakendelse efter den foreslåede ændring af indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, alene angår personer, som dømmes for strafbare forhold ved domstolene, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at frakendelse af statsborgerskab efter dette lovforslag ikke vil kunne anses for vilkårlig.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at forslaget kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 8.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes samlet set at have begrænsede økonomiske og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget forventes at medføre mindre implementeringskonsekvenser på Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriets områder i form af yderligere sagsbehandling i et begrænset antal sager.

Lovforslaget forventes som udgangspunkt på den baggrund at medføre begrænsede meromkostninger forbundet med den yderligere sagsbehandling. Merudgifterne forbundet med lovforslaget håndteres inden for de eksisterende økonomiske rammer under henholdsvis Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriet.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for regioner og kommuner.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke relevante for lovforslaget.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget indebærer ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget foreslås det at ændre indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, således, at en person, der dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, skal frakendes statsborgerskabet ved dom, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås herudover, at ordet ”kan” ændres til ”skal” i indfødsretslovens § 8 A, ligesom det foreslås at indsætte ”medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser”, således, at den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom skal frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Endelig foreslås, at der i indfødsretslovens § 8 A indsættes et stk. 2, som indebærer, at hvis nogen frakendes sin indfødsret efter § 8 A, stk. 1, skal også vedkommendes barn frakendes indfødsretten ved dom, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst.

I den forbindelse gøres opmærksom på, at EU-Domstolen den 12. marts 2019 har afsagt en dom vedrørende nederlandske regler om fortabelse af statsborgerskab (EU-Domstolens dom i sag C-221/17, Tjebbes).

Det fremgår blandt andet af dommen, at hvor frakendelsen af dansk statsborgerskab samtidig medfører fortabelse af vedkommendes unionsborgerskab, skal der foretages en vurdering af, om frakendelsen er i overensstemmelse med EU-retten. Det fremgår videre, at det skal indgå i denne vurdering, om frakendelsen af statsborgerskabet har følger, som på en uforholdsmæssig måde – i forhold til det mål, som lovgivningen forfølger – påvirker den normale udvikling af vedkommendes arbejds- og familieliv i forhold til EU-retten. I forbindelse med denne prøvelse af forholdsmæssigheden påhviler det myndighederne og i givet fald

retterne navnlig at sikre, at fortabelsen er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder (chartret), herunder særligt retten til privatliv og familieliv, som er fastsat i artikel 7 i chartret.

Det anføres i den forbindelse i dommen, at der i en sådan vurdering skal indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande, f.eks. om den berørte person efter sin fortabelse af unionsborgerskabet udsættes for vanskeligheder ved at opretholde en familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning i et (eller flere) medlemsland(e), der allerede er opbygget under unionsborgerens udøvelse af retten til fri bevægelighed i EU. Hypotetiske eller eventuelle fremtidige ønsker om at opbygge familie- eller beskæftigelsesmæssig tilknytning til én eller flere medlemsstater er ikke relevante ved denne vurdering.

Denne rettighed skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som fremgår af chartrets artikel 24, stk. 2, jf. herved pkt. 2.3.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 83 af 12. december 2019, jf. Folke-tingstidende 2019-20, L 83 som fremsat, A, side 11-12.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse indebærer dommen, at domstolene ved behandlingen af sager om frakendelse af dansk statsborgerskab, i den situation hvor dette fører til, at man derved mister sit unionsborgerskab, vil skulle inddrage en række yderligere momenter med henblik på at foretage en individuel prøvelse af virkningerne i forhold til EU-retten. Domstolene vil således skulle foretage en vurdering af, om virkningerne i forhold til EU-retten af fortabelsen af unionsborgerskabet er proportionale med formålet med fortabelsen.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (Hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes at medføre mindre implementeringskonsekvenser på Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriets områder
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 16. december 2021 til den 13. januar 2022 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amnesty International, Børnerådet, Børne- og Kulturchefforeningen, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Datatilsynet, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Race-diskrimination, Domstolsstyrelsen, Folkehøgskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands landsstyre), HK/Danmark, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Mellemløst Samvirke, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, samtlige byretter, SOS Racisme, Work-live-stay southern denmark, UNHCR, Ældresagen, Ægteskab uden grænser, Aarhus Erhverv / International Community og 3 F.

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse indebærer EU-Domstolens dom i sag C-221/17, Tjebbes, at domstolene ved behandlingen af sager om frakendelse af dansk statsborgerskab, i den situation hvor dette fører til, at man derved mister sit unionsborgerskab, vil skulle inddrage en række yderligere momenter med henblik på at foretage en individuel prøvelse af virkningerne i forhold til EU-retten. Domstolene vil således skulle foretage en vurdering af, om virkningerne i forhold til EU-retten af fortabelsen af unionsborgerskabet er proportionale med formålet med fortabelsen.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ x

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter indfødsretslovens § 8 A kan den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom frakendes statsborgerskabet, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Det foreslås, at indfødsretslovens § 8 A ændres, således at ordet ”kan” ændres til ”skal”. Det foreslås endvidere, at der i indfødsretslovens § 8 A indsættes, at frakendelse skal ske, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget vil betyde, at den som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom skal frakendes statsborgerskabet, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget vil betyde, at det i sager om frakendelse af statsborgerskab ved dom således vil være obligatorisk,

at der skal ske frakendelse af statsborgerskabet, hvis vedkommende i forbindelse med sin erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, og det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det forudsættes, at domstolene i hver enkelt sag foretager en konkret og individuel vurdering af frakendelsens betydning for den pågældende sammenholdt med handlemådens grovhed.

Der vil i proportionalitetsvurderingen skulle foretages en afvejning af de samme momenter og hensyn, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter den gældende § 8 A, i indfødsretsloven, jf. afsnit 2.1.1 ovenfor.

Til nr. 2

Efter indfødsretslovens § 8 A kan den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk statsborgerskab har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom frakendes statsborgerskabet, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Bestemmelsen er udformet således, at det kun er den person, som har handlet svigagtigt, der kan frakendes sit statsborgerskab. Den pågældendes eventuelle børn under 18 år, som har erhvervet dansk statsborgerskab gennem den pågældende,

vil ikke kunne få frakendt deres statsborgerskab i medfør af bestemmelsen.

Det vurderes, at statsløsekonventionen kan fortolkes på den måde, at hvis en person har ret til et andet statsborgerskab ved den blotte registrering hos et andet lands myndigheder, uden at der er efterladt et skøn til myndighederne, vil personen ikke kunne påberåbe sig konventionernes beskyttelse mod statsløshed, jf. afsnit 2.2.1 ovenfor.

Det foreslås, at der i indfødsretslovens § 8 A indsættes et stk. 2, således at frakendes nogen sin indfødsret efter stk. 1, skal også vedkommendes barn ved dom frakendes statsborgerskabet, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst.

I overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser vil den foreslåede ordning ikke omfatte tilfælde, hvor den ene af barnets forældre fortsat har dansk statsborgerskab. Et barn vil ifølge forslaget heller ikke ved dom kunne frakendes statsborgerskabet, hvis barnet derved bliver statsløst.

Det forudsættes, at domstolene i hver enkelt sag foretager en konkret og individuel vurdering af frakendelsens betydning for barnet.

Der vil i proportionalitetsvurderingen skulle indgå hensynet til barnets tarv. Herudover vil der i vurderingen skulle indgå de samme momenter, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter de gældende regler i indfødsretslovens § 8 A, jf. afsnit 2.1.1 ovenfor.

Den betydning, som frakendelse af dansk statsborgerskab har for barnet, må herefter bero på en konkret vurdering barnets forhold. Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på barnets tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, barnet tillige er statsborger i. Der kan i den forbindelse blandt andet lægges vægt på varigheden og karakteren af barnets ophold i Danmark og i udlandet samt barnets aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt barnets rødder, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark.

I sager, hvor frakendelsen af dansk statsborgerskab samtidig medfører fortabelse af barnets unionsborgerskab, vil det efter den foreslåede ordning endvidere – som efter den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 – skulle indgå i vurderingen, om frakendelsen af statsborgerskabet har følger, som på en uforholdsmæssig måde – i forhold til det mål, som lovgivningen forfølger – påvirker den normale udvikling af vedkommendes familie- og arbejdsliv i forhold til EU-retten. Der skal således også indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande i proportionalitetsvurderingen.

Frakendelse af dansk statsborgerskab sker ved dom under en

sag i strafferetsplejens former, jf. indfødsretslovens § 8 D, stk. 2, og de almindelige straffeprocessuelle retssikkerheds-garantier vil således være iagttaget i forbindelse med en sag om frakendelse også efter den foreslåede ordning.

Det bemærkes i øvrigt, at frakendelse af dansk statsborgerskab vil have retsvirkning fra dommen er endelig, dvs. når fristen for anke er udløbet, hvis ikke ankeafkald er meddelt jf. retsplejelovens § 999, stk. 1.

Dom om frakendelse af dansk statsborgerskab indebærer ikke, at den pågældendes rettigheder og forpligtelser skal revurderes for så vidt angår perioden fra erhvervelsen og indtil frakendelsen af det danske statsborgerskab, jf. afsnit 2.1.1 ovenfor om gældende ret. Det gælder, selvom statsborgerskabet helt eller delvist har været afgørende for den pågældendes retsstilling på visse punkter. Omvendt kan en person ikke efter frakendelse af dansk statsborgerskab støtte ret på, at vedkommende tidligere har haft dansk statsborgerskab. Personer, som er frakendt dansk statsborgerskab, vil således ikke kunne påberåbe sig lovbestemmelser, som giver særlige rettigheder m.v. til tidligere danske statsborgere. Forslaget ændrer ikke herved.

Efter udlændingelovens § 18 a, stk. 1, anses en opholdstilladelse for bortfaldet, når en udlænding erhverver dansk statsborgerskab. Frakendes en person sit danske statsborgerskab i medfør af den foreslåede bestemmelse i indfødsretslovens § 8 A, stk. 2, vil den pågældende som udgangspunkt ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark.

En person, hvis danske statsborgerskab er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan dog generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet som følge af erhvervelse af dansk statsborgerskab, jf. § 18 a, stk. 2. Generhvervelse er dog betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 18 a, stk. 3, jf. § 19.

I tilfælde, hvor en person frakendes sit danske statsborgerskab, vil udlændingemyndighederne på eget initiativ skulle tage stilling til, om den pågældende kan generhverve den opholdstilladelse, den pågældende var i besiddelse af på tidspunktet for erhvervelsen af dansk statsborgerskab. I forbindelse hermed forudsættes, at anklagemyndigheden umiddelbart efter dommens afsigelse underretter den relevante udlændingemyndighed om, at udlændingen har fået frakendt sit danske statsborgerskab. Udlændingen har ret til at opholde sig i landet under sagens behandling.

Opholdstilladelsen generhverves i givet fald på samme betingelser m.v. som var gældende for den opholdstilladelse, udlændingen var i besiddelse af, da pågældende erhvervede dansk statsborgerskab. Generhvervelsen er dog betinget af, at der ikke er grundlag for inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19. Forslaget ændrer ikke herved.

Det bemærkes, at i tilfælde, hvor et barn får frakendt sit danske statsborgerskab i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 A, stk. 2, i lov om dansk indfødsret, og barnet har haft

opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til en herboende reference – f.eks. sin(e) herboende forælder/forældre – vil det være en forudsætning for generhvervelse, at barnets opholdstilladelse ikke kan inddrages efter blandt andet udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Efter denne bestemmelse kan en opholdstilladelse inddrages, hvis betingelserne for opholdstilladelsen ikke længere er tilstede. Det bemærkes i den forbindelse, at det er en løbende betingelse for en opholdstilladelse meddelt på baggrund af familiesammenføring, at referencen (f.eks. forælderen/forældrene) fortsat opholder sig i Danmark med en gyldig opholdstilladelse. Er der således grundlag for at inddrage referencens (forældrens/forældrenes) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 18 a, stk. 3, og § 19, kan der samtidig være grundlag for at inddrage barnets opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Det forudsættes i alle tilfælde, at proportionalitetsafvejningen i udlændingelovens § 19 a iagttages, og at en opholdstilladelse ikke inddrages i det omfang, det vil være i strid med internationale forpligtelser, jf. § 19 a, stk. 1, der finder anvendelse for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, eller det vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, der gælder for andre udlændinge. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis et barn har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

I de tilfælde, hvor udlændingen ikke tidligere har haft en opholdstilladelse, og hvor bestemmelsen i udlændingelovens § 18 a om generhvervelse ikke finder anvendelse, forudsættes det, at udlændingemyndighederne på eget initiativ tager stilling til, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens regler, herunder udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse i § 8 A, stk. 2, i lov om dansk indfødsret også finder anvendelse for personer over 18 år, der som børn har erhvervet dansk statsborgerskab gennem sine forældre.

Til nr. 3

Efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.), eller som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt), ved dom frakendes sit danske statsborgerskab, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Det vurderes, at statsløsekonventionen kan fortolkes på den måde, at hvis en person har ret til et andet statsborgerskab ved den blotte registrering hos et andet lands myndigheder, uden at der er efterladt et skøn til myndighederne, vil personen ikke kunne påberåbe sig konventionernes beskyttelse mod statsløshed, jf. afsnit 2.2.1 ovenfor.

Det foreslås, at indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, ændres således, at den, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, skal ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget vil betyde en udvidelse af den eksisterende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, hvorefter den, som dømmes for overtrædelse af forhold kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 og 13 eller som ifalder straf efter straffelovens § 81 a, ved dom kan frakendes sit danske statsborgerskab, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Med forslaget er det hensigten at sikre, at der i videst muligt omfang inden for Danmarks internationale forpligtelser sker frakendelse af dansk statsborgerskab for personer, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Den foreslåede bestemmelse vil som den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, skulle anvendes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, hvilket blandt andet medfører, at der alene skal ske frakendelse, hvis den pågældende har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Formuleringen ”handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser” stammer blandt andet fra Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret, hvor det udtømmende er fastsat, i hvilke tilfælde en kontraherende stats nationale lovgivning må indeholde bestemmelser om fortabelse af statsborgerskab ex lege dvs. ifølge (eller i henhold til) loven eller på foranledning af en kontraherende stat. Det følger af konventionens artikel 7, stk. 1, litra d, at en af disse situationer er fortabelse i tilfælde, hvor en person har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser.

Det fremgår af den forklarende rapport til konventionen, der alene indeholder begrænsede bidrag til den nærmere forståelse af formuleringen ”handlemåde som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser”, at bestemmelsen især omfatter landsforræderi og andre handlinger rettet mod statens vitale interesser (for eksempel arbejde for en udenlandsk efterretningstjeneste), mens eksempelvis almindelig kriminalitet ikke er omfattet, hvor alvorlig denne end måtte være.

Det vil således være arten og karakteren af handlemåden, herunder handlemådens følgevirkninger, der konkret afgør, om der efter den foreslåede ordning skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab. Dét, at der er tale om alvorlig kriminalitet, vil ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Handlemåden skal være egnet til at påvirke statens vitale interesser negativt for at kunne føre til frakendelse.

Ved indførelsen af adgangen til at frakende dansk statsbor-

gerskab, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev det i pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 138 af 28. januar 2004, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, lagt til grund, at straffelovens kapitel 12 og 13 normerer, hvad der må anses for at være til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det blev endvidere lagt til grund, at indfødsretslovens § 8 B efter bestemmelsens udformning også ville omfatte forhold, som på et senere tidspunkt måtte blive kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 eller 13.

Det er således forudsat, at den daværende affattelse af kapitel 12 og 13 ikke udtømmende normerede, hvad der kunne anses for at være til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Det fremgår endvidere af pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908, blandt andet, at muligheden for at frakende en person dennes danske statsborgerskab efter forslaget er betinget af, at den pågældende er dømt for handlinger kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.). Det anføres, at bestemmelsen på dette punkt bygger på den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af en handlemåde, som er til »alvorlig skade for statens vitale interesser«.

Indfødsretslovens § 8 B blev senest ændret ved lov nr. 1193 af 8. juni 2021 om ændring af indfødsretsloven (Frakendelse af statsborgerskab for visse former for alvorlig bandekriminalitet, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser), hvor anvendelsesområdet for den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, blev udvidet til også omfatte personer, som ifalder straf efter straffelovens § 81 a (om forhøjet straf for overtrædelser, der har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en bandekonflikt). Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2021.

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 7, at bestemmelsen om frakendelse af statsborgerskab på baggrund af bandekriminalitet skal anvendes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, hvilket blandt andet medfører, at der alene kan ske frakendelse, hvis den pågældende har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Det fremgår videre af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 7, at det overordnet vurderes, at konflikter mellem grupperinger af kriminelle personer kan udfordre og sætte spørgsmålstegn ved magtmonopolet, som er en helt central del af statsmagtens kompetence, og ved den grundlæggende samfundsstruktur og orden. Handlinger, der foretages som led i en allerede

igangværende konflikt, må på den baggrund antages i almindelighed i højere grad at kunne føre til frakendelse end handlinger, som mere abstrakt er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper, men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering af handlemådens art, karakter og følgevirkninger.

Det fremgår endelig af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 230 af 4. maj 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, L 230 som fremsat, A, side 7-8, at der ikke ændres på straffelovens § 81 a og dens anvendelsesområde, dvs. at der fortsat skal være tale om handlinger, som har baggrund i eller som er egnet til at fremkalde en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a mellem grupper af personer. Grupper af personer, der udøver systematisk kriminalitet i et område og måske også udøver en vis effektiv kontrol over dette, men uden at der foreligger en konflikt eller handlinger, der er egnet til at fremkalde en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a, vil ikke kunne dømmes – og frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab vil dermed ikke kunne ske – med henvisning til straffelovens § 81 a.

En handlemåde der er rettet mod interesser, som staten har en særlig interesse i at værne om, herunder angreb på vigtige eller særligt kvalificerede statsinteresser vil efter omstændighederne være omfattet. Det er dog en forudsætning, at disse interesser kan karakteriseres som vitale interesser, og at handlemåden er til alvorlig skade for disse. Af vigtige eller særligt kvalificerede statsinteresser, der kan være omfattet, kan for eksempel nævnes den danske stats selvstændighed, sikkerhed og forfatning.

Europarådets forklarende rapport til statsborgerretskonventionen indeholder bidrag til den nærmere forståelse af, hvilke handlinger som er til alvorlig skade for den kontraherende stats vitale interesser, jf. afsnit 2.2.2 ovenfor.

På denne baggrund vurderes det, at handlinger til alvorlig skade for statens vitale interesser må forstås som handlinger, der er til alvorlig skade for interesser, som er af helt afgørende betydning for staten, herunder statens magtmonopol og den grundlæggende samfundsstruktur og orden.

Det vurderes på den baggrund overordnet, at omfattende og alvorlig kriminalitet, der mere direkte udfordrer statens vitale interesser og den grundlæggende samfundsstruktur og orden i Danmark, efter omstændighederne vil kunne true statens fundament og organisation og derved udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Udover strafbare handlinger omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13 samt straffelovens § 81 a vil handlinger rettet mod statens vitale interesser efter omstændighederne eksempelvis kunne være brandstiftelse, sprængninger m.v., der har til formål at befordre oprør, plyndringer eller anden forstyrrelse af samfundsordenen. Sådanne handlinger kan have lighed med de egentlige terrorhandling og kan – hvis de er til-

strækkelig grove eller omfattende – være til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Det vil efter omstændighederne kunne være tilfældet ved en handlemåde, hvorved der sker omfattende og alvorlig skade på kritisk national infrastruktur, hvis handlemåden er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Det kan eksempelvis være ved angreb på infrastruktur, der spiller en afgørende rolle i samfundet og har en afgørende betydning for de økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter, som for eksempel sundhedssektoren eller forsyningssektoren. Det kan for eksempel være et angreb på energisektoren, der fører til nedbrud i strømforsyningen over længere tid i større dele af landet, og som følge heraf har alvorlige og omfattende samfundsmæssige skadevirkninger. Det kan også for eksempel være tilfældet ved et hackerangreb på sundhedssektoren, som fører til alvorlige og omfattende nedbrud i sygehusvæsenet, og hvor angrebet har alvorlige og vidtrækkende konsekvenser for liv og helbred.

Vurderingen, af om en handlemåde har været til alvorlig skade for statens vitale interesser, er ikke knyttet op på konkrete strafferetlige delikter, men vil foruden de strafbare handlinger, som er omfattet af § 8 B, stk. 1, i den gældende affattelse, for eksempel kunne omfatte alvorlig og omfattende narkotikakriminalitet, menneskesmugling, forurening af drikkevand m.v., besiddelse m.v. af våben og eksplosivstoffer af særdeles farlig karakter, herunder organiseret våbenhandel, offentlig billigelse af terror e.l., fremstilling, anskaffelse eller udbredelse af falske elektroniske penge eller falskmøntneri for så vidt falskneriet angår danske penge; i det omfang de strafbare handlinger har en karakter eller et omfang, der gør dem til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Eksempelvis vil tilfælde af falskmøntneri, af en karakter og i et omfang, der er egnet til at undergrave omsætningens sikkerhed og tilliden til den nationale valuta, kunne udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. På samme måde vil et hackerangreb, som forårsager omfattende og længerevarende nedbrud på betalings-systemer i store dele af landet, og som derved er egnet til at undergrave omsætningens sikkerhed kunne udgøre en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser. Omfattende narkotikakriminalitet har betydelige samfundsmæssige skadevirkninger, der kan være til alvorlig skade for statens vitale interesser. Tilsvarende kan omfattende menneskesmugling have store samfundsmæssige konsekvenser og true statens territorielle integritet, hvilket kan være til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Listen over eksempler er ikke udtømmende.

Handlinger, der foretages som led i omfattende og alvorlig kriminalitet og har en karakter eller et omfang, der gør dem til alvorlig skade for statens vitale interesser, må antages i almindelighed i højere grad at kunne føre til frakendelse end handlinger, som modsat er mindre alvorlige og ikke foretages som led i omfattende og alvorlig kriminalitet,

men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering af handlemådens art, karakter og følgervirkninger. Der vil i den forbindelse også skulle foretages en helhedsvurdering af den samlede kriminalitet, der aktuelt er til pådømmelse, samt tidligere ligeartet kriminalitet.

Ved vurderingen af, om den enkelte gerningsmand har udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser, vil der med den foreslåede ordning blandt andet kunne lægges vægt på antallet af handlinger og deres grovhed. Det vil ikke være udelukket, at enkeltstående grove forhold udført af eller en enkelt person kan have en sådan karakter, at frakendelse af dansk statsborgerskab kan ske efter den foreslåede ordning.

Frakendelse ved dom af dansk statsborgerskab skal med den foreslåede ordning ske, uanset at gerningsmanden ikke selv direkte har udført det strafbare forhold, men for eksempel medvirket til det, jf. straffelovens § 23. For eksempel kan planlægning, koordinering, organisering eller understøttelse af andre kriminelle handlinger være af en karakter og have implikationer, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Ved vurderingen af, om der efter den foreslåede bestemmelse skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab, vil det som efter gældende ret kunne tillægges vægt, om vedkommende tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, jf. Højesterets dom af 8. juni 2016 i sag nr. 211/2015 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2016, s. 3235 ff.), hvor Højesteret ved frakendelse af dansk statsborgerskab blandt andet lagde vægt på, at tiltalte tidligere havde været straffet for ligeartet kriminalitet. Denne retsstilling forudsættes også at gælde for den foreslåede ordning ved vurderingen af, om der er udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser.

Eksempelvis vil et strafbart forhold, når det vurderes i lyset af den samlede kriminalitet, der aktuelt er til pådømmelse og tidligere, ligeartet kriminalitet, kunne være af en sådan karakter eller have en sådan virkning, at det er til alvorlig skade for statens vitale interesser, uanset at forholdet ikke i sig selv ville have en sådan karakter eller virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil omfatte alle danske statsborgere, uanset hvorledes dansk statsborgerskab er erhvervet. Bestemmelsen vil således omfatte både personer, som har erhvervet dansk statsborgerskab ved fødslen, ved adoption, ved erklæring og ved naturalisation.

Det er dog efter forslaget en betingelse for frakendelse af dansk statsborgerskab, når en person dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde der er til alvorlig skade for statens vitale interesser, at den pågældende ikke ved frakendelsen bliver statsløs.

Efter den foreslåede bestemmelse vil det i sager om frakendelse af statsborgerskab ved dom være obligatorisk, at personer, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade

for statens vitale interesser, frakendes sit danske statsborgerskab, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Der vil herunder ikke kunne ske frakendelse af statsborgerskabet, hvis pågældende derved bliver statsløs.

Ved domstolens vurdering af, om der efter den foreslåede ordning skal ske frakendelse af dansk statsborgerskab for personer, der er dømt for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for statens vitale interesser, vil der skulle foretages en konkret proportionalitetsafvejning af frakendelsens betydning for den pågældende sammenholdt med handlemådens grovhed. Der vil i proportionalitetsvurderingen skulle foretages en afvejning af de samme momenter og hensyn, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse med frakendelse efter den gældende § 8 B, stk. 1, i indfødsretsloven. Den betydning, som frakendelse af dansk statsborgerskab har for en person, må herefter bero på en konkret vurdering af den pågældendes forhold. Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i. Der kan i den forbindelse blandt andet lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet samt en persons aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes rødder, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark.

I sager, hvor frakendelsen af dansk statsborgerskab samtidig medfører fortabelse af vedkommendes unionsborgerskab, vil det efter den foreslåede ordning endvidere – som efter den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 – skulle indgå i vurderingen, om frakendelsen af statsborgerskabet har følger, som på en uforholdsmæssig måde – i forhold til det mål, som lovgivningen forfølger – påvirker den normale udvikling af vedkommendes familie- og arbejdsliv i forhold til EU-retten. Der skal således også indgå tilknytningselementer, der knytter sig til øvrige EU-lande i proportionalitetsvurderingen.

Forslaget indebærer endvidere, at indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, affattes således, at ordet ”kan” foreslås ændret til ”skal”, så frakendelse af statsborgerskab bliver obligatorisk for en person, der dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Frakendelse af dansk statsborgerskab sker ved dom under en sag i strafferetsplejens former, og de almindelige straffeprocessuelle retssikkerhedsgarantier vil således være iagttaget i forbindelse med en sag om frakendelse også efter den foreslåede ordning.

Det bemærkes i øvrigt, at frakendelse af dansk statsborgerskab vil have retsvirkning fra dommen er endelig, dvs. når

fristen for anke er udløbet, hvis ikke ankeafkald er meddelt jf. retsplejelovens § 999, stk. 1.

Dom om frakendelse af dansk statsborgerskab indebærer ikke, at den pågældendes rettigheder og forpligtelser skal revurderes for så vidt angår perioden fra erhvervelsen og indtil frakendelsen af det danske statsborgerskab. Det gælder, selvom statsborgerskabet helt eller delvist har været afgørende for den pågældendes retsstilling på visse punkter. Omvendt kan en person ikke efter frakendelse af dansk statsborgerskab støtte ret på, at vedkommende tidligere har haft dansk statsborgerskab. Personer, som er frakendt dansk statsborgerskab, vil således ikke kunne påberåbe sig lovbestemmelser, som giver særlige rettigheder m.v. til tidligere danske statsborgere. Forslaget ændrer ikke herved.

Frakendelse af dansk statsborgerskab efter den foreslåede ordning har alene virkning for den person, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser. Eventuelle børn, som har erhvervet dansk statsborgerskab gennem den pågældende, vil således ikke være omfattet af frakendelsen.

Frakendes en person sit danske statsborgerskab i medfør af den foreslåede bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, vil den pågældende ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark.

De omstændigheder, der danner grundlag for frakendelse af dansk statsborgerskab efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, vil normalt indebære, at der samtidig er grundlag for, at domstolen kan træffe afgørelse om udvisning af den pågældende af Danmark, jf. udlændingelovens §§ 22-24.

Mulighed for at frakende dansk statsborgerskab efter § 8 B, stk. 1, er betinget af dom for et nærmere bestemt strafbart forhold, og muligheden for at frakende dansk statsborgerskab forældes samtidig med det eller de straffbare forhold, som frakendelse skal støttes på.

Til nr. 4

Det følger af indfødsretslovens § 8 B, stk. 2, at er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk statsborgerskab, kan statsborgerskabet frakendes i medfør af straffelovens § 11.

Det foreslås, at indfødsretslovens § 8 B, stk. 2, ændres, således at ordet ”kan” to steder ændres til ”skal”.

Forslaget vil betyde, at en person, der i udlandet er straffet for en handling, der efter stk. 1, skal medføre frakendelse af dansk statsborgerskab, skal frakendes sit statsborgerskab i medfør af straffelovens § 11.

Der vil i proportionalitetsvurderingen skulle foretages en afvejning af de samme momenter og hensyn, der i dag indgår i proportionalitetsvurderingen ved domstolene i forbindelse

med frakendelse efter den gældende § 8 B, stk. 1, i indfødsretsloven, jf. afsnit 2.2.1 ovenfor.

Til § 2

Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 1, fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. maj 2022.

Det foreslås i § 2, stk. 2, at § 1, nr. 1 og 2, finder anvendelse, selvom det svigagtige forhold har fundet sted før lovens ikrafttræden.

Forslagets stk. 2 indebærer, at der vil kunne ske frakendelse af det danske statsborgerskab efter den foreslåede ordning, uanset om det svigagtige forhold har fundet sted før eller efter lovens ikrafttræden, og uanset om det danske statsborgerskab er erhvervet før eller efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i § 2, stk. 3, at § 1, nr. 3 og 4, ikke finder anvendelse for handlinger begået før lovens ikrafttræden. For sådanne handlinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Forslagets stk. 3 indebærer, at der ikke vil kunne ske frakendelse af dansk statsborgerskab efter den foreslåede ordning i tilfælde, hvor den strafbare handling, som den pågældende dømmes for, er begået eller har fundet sted før den 1. maj 2022. Dette gælder også, selvom straffesagen afgøres efter den 1. maj 2022. For sådanne handlinger vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det er derimod ikke afgørende, om den pågældende har erhvervet dansk statsborgerskab før eller efter lovens ikrafttræden. Også dansk statsborgerskab erhvervet før lovens ikrafttræden omfattes således af loven, forudsat at de øvrige betingelser for frakendelse i medfør af den foreslåede ordning i lovens § 1 er opfyldt efter lovens ikrafttrædelse.

Til § 3

Ifølge bestemmelsen i § 3 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men loven kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 8 A. Den, som i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, kan ved dom frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

§ 8 B. Den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, eller som ifalder straf efter straffelovens § 81 a, kan ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Stk. 2. Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk indfødsret, kan indfødsret frakendes i medfør af straffelovens § 11.

Stk. 3-5. ---

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1191 af 5. august 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1192 af 8. juni 2021, lov nr. 1193 af 8. juni 2021, lov nr. 2056 af 16. november 2021 og lov nr. 2057 af 16. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 8 A ændres »kan« til: »skal«, og efter »erhvervelsen« indsættes: », medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser«.

2. I § 8 A indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Frakendes nogen sin indfødsret efter stk. 1, skal også vedkommendes barn ved dom frakendes indfødsretten, hvis barnet har erhvervet indfødsretten gennem vedkommende, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og medmindre barnet derved bliver statsløst.«

3. § 8 B, *stk. 1*, affattes således:

»Den, som dømmes for en strafbar handling, og som derved har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for statens vitale interesser, skal ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.«

4. To steder i § 8 B, *stk. 2*, ændres »kan« til: »skal«.